

GRÁNIT ÉS MÁRVÁNY

Ahogy nem adatik szeretet, úgy nem adatik
Gyűlölet sem az elkent tényekre boltosuló,
Kontúrjait vetkőző őszben; mennyi gyász, de
Mennyi pompa, milyen műgonddal komponált, pontos
Liturgia szerinti vetkőzése a fáknak, hogy
Az alattomban közelgő tél, a Nagy Leltáros majd mindent
Rendben találjon: hófoltok alatt a szórványos,
Korhatag avart, s a többi csupaszra csupasz, megannyi tényt;
Az ősz pasztelljét December Démona jeges
Fuvallatokkal törli le majd (tábláról a krétát), hogy
Szivárványos testét feketére és fehérre: a gránit
S a márvány színére halkíthassa, lefokozva így
A sejthetőt a szigorú bizonyosra, egyetlen pontba
Gyűjtve a szerteágazót, egyetlen pontos fókuszba, valami
Biztos fogódzót adva, amiben megkapaszkodhat
A sötétlő szilánkokra robbant tudat, melynek többé
Árnyéka se, hiába is pányváznád ki a zenitre;
Hogy is idézné szivárványos nyarát; mostantól tavaszig valami
Árnyéktevén poroszkál egy horizont alatti sivatagban,
Bele-belezuhanva megannyi gödrébe a Teremtésnek, mely
Csontok törmelékeit zúdította a földre;
„Ahogy nem adatik szeretet, úgy nem adatik gyűlölet sem”;
Tompá és tétova tényekre boltosul koszlott
Harangja az egyre hígabb égnek; félhomály;
Se fény, se éji kátrány nem csorog immár a zúzos földre.